

Hubert byl šťastný kluk, protože mu dědeček posílal k Vánočním krásné hračky. Hubertova maminka říkala, že dědeček všechny ty nádherné dárky posílá proto, že je Hubert hodný a milý chlapec. Tatínek ovšem tvrdil, že mu chce asi vynahradit jeho strašné jméno. Kluk se totiž jmenoval po něm – Hubert Preclík.

Hubertovi se dárky od dědečka líbily, a komu by se taky nelíbily? Jednou dostal elektrický vláček s kolejnicemi, které stačily na čtyři okruhy kolem celého pokoje a pak ještě dál do komory a zase zpátky. Měl celkem sedm nádražíček a spoustu výhybek, dva mosty a jeden tunel. K tomu dostal i velkou stavebnici, takže si mohl postavit opravdické čekárny a pokladny, kamenné železniční mosty a všelijaké budovy, dokonce i kasárna pro patnáct set vojáčků! Hubert měl také cirkus a v něm rozmanitá dřevěná zvířátka s hybacíma nohami, klauny, provazochodce i artisty na visuté hrazdě. Dále měl dětský psací stroj, malý sekretář, rádio a dvě auta. Napočítal už aspoň sto letadel, možná i více, a stejně tolik autíček. Vlastnil i hasičskou stříkačku s opravdickými houkačkami, světly, hákem a žebříky a tolik knížek, že na ně potřeboval dvě nové knihovny.

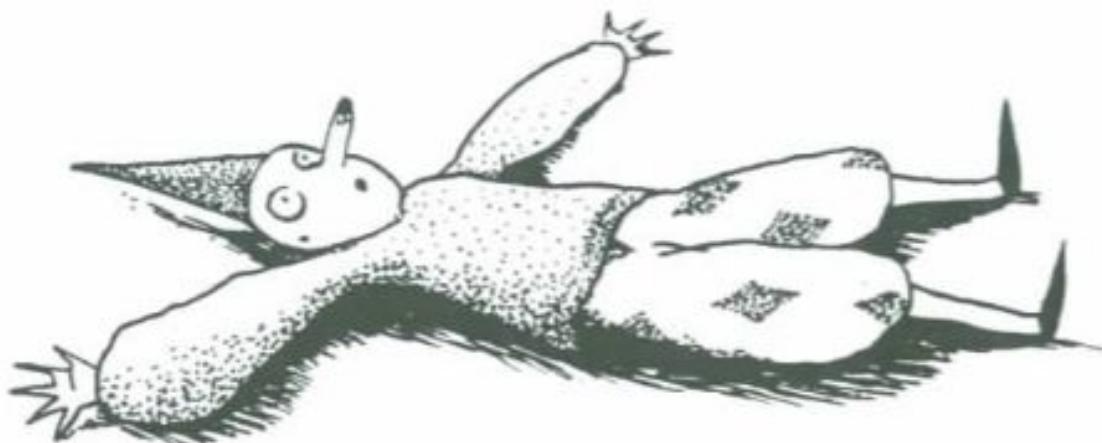
Hubert měl všechny svoje hračky rád, ale ochotně je půjčoval i kamarádům. Jediná potíž byla, že si je nechtěl uklízet. Když mu maminka stlala postel, musela obcházet železniční tratě a přeskakovat elektrický vláček. Také jí nezbývalo nic jiného než

pokaždé shrnout cirkusové umělce z prádelníku, posbírat rozházené knížky, které tu smutně ležely na podlaze hřbetem vzhůru, a zároveň přitom uklidit roztroušené kostky. Většinou jí trvalo nejméně tři hodiny, než dala Hubertův pokoj do pořádku. Na zbytek domácnosti jí stačila pouhá hodina.

Kolikrát syna prosila, aby si dával své věci na místo! Hubert se pak zmohl jen na to, že je nacpal pod postel nebo do komory. Když ráno maminka otevřela dveře, Hubertovy hračky se už nemohly dočkat, aby je uložila.

Paní Preclíkové začínala pomalu docházet trpělivost.

Jednou v sobotu pršelo a Hubert si pozval na návštěvu kamarády. Bylo jich pět – Jarda, Karlík, Vilda, Tomáš a Bertík. Vytahalí všechny hračky, co našli, a dali se do hraní. Těsně před večeří se kluci rozloučili a odešli domů. V pokoji po nich zůstalo hotové boží dopuštění. Maminka to zjistila až druhý den ráno, když přišla Hubertovi ustlat. Opatrně nakoukla dovnitř – a zůstala jako opařená. Koleje elektrického vláčku vedly zpod postele pod prádelník, obtáčely židle, mířily kolem stolu do komory a pak zpátky pod postel. Podél trati stály mosty, budovy a celá města postavená ze stavebnice. Na posteli, pod postelí i na prádelníku byl cirkus – zvířátka, klauni, artisté na visuté hrazdě a provazochodci. Na zemi záplava knížek, autíček, letadélek, barviček, zkumavek a křivulí, také hra na lesní požár, tužky, omalovánky a dětský psací stroj, tiskátka, medvídci a míče, panákové, kostky, figurky na Člověče, nezlob se, skládanky a vojáčci, vojáčci, vojáčci...

Hubertově maminec vyrazil na čele studený pot. Už už si myslela, že omdlí, a tak radši přibouchla dveře a pomalu se vrátila dolů do kuchyně.

Spolkla dvě tablety aspirinu, vza-la telefon a zavolala své známé, paní Pytlíkové.

„Dobrý den, tady Preclíková. Mu-sím se vám s něčím svěřit. Hubert mi dělá nesmírné starosti. Má od dědeč-ka plno hraček, ale nechává je rozházené po celém pokoji a já mu je musím denně uklízet.“

„To vás lituju, paní Preclíková,“ ozvalo se ze sluchátka, „ale pomoci vám nemůžu, na to je už asi pozdě.“

„Je přece teprve půl desáté!“ zvolala Hubertova maminka.

„Tak jsem to nemyslela. Chci říct, že jste u Huberta zřejmě ně-co zanedbali,“ vysvětlovala paní Pytlíková. „To víte, my jsme učili naši Trudičku, aby si uklízela hračky, hned jak jí bylo *půl roku*. Každá věc má své místo a všechny věci mají být na místě, to jsme jí vždycky říkali. Teď je tak pořádná, že nesnese na pod-laze ani zrnko prachu, hned ho zametá.“

„Doufám, že nebude chtít přijít k Hubertovi na návštěvu,“ po-dotkla paní Preclíková suše. „Asi by ji ranila mrтvice.“ A zavěsila.

Pak vytočila číslo paní Bulíčkové. „Dobrý den. Uklízí si váš Řehoř hračky?“ začala bez okolků.

„To víte, že ne,“ prohlásila paní Bulíčková. „Náš Řehoř je choulostivé dítě, stačí mu, když si s nimi jen pohraje, a už je k smrti unavený. Dohlížím na to, aby jeho kamarádi vždycky všechno uklidili, než odejdou.“

„To je sice báječný nápad,“ řekla Hubertova maminka, „ale já vychovávám Huberta, ne jeho kamarády.“

„To seví, vždyť Hubert je silný a zdravý kluk! Náš Řehoř je za-to úžasně inteligentní,“ prohlásila paní Bulíčková téměř dotčeně.

„Opravdu?“ procedila paní Preclíková skrz zuby, protože ne-snášela, když jí někdo naznačoval, že její syn je sice silák, ale v hlavě má slámu.

„Proboha!“ vypískla náhle paní Bulíčková. „Myslím, že Řehoř zrovna dostal teplotu! Musím rychle k němu!“ A položila sluchátko.

Paní Preclíková dále zatelefonovala paní Drápalové.

„Ahoj, Margot. Co dělá vaše Zuzana?“

Paní Drápalová si povzdechla: „Od snídaně jsem jí vlepila už sedm pohlavků, a zase slyším nějaké třískání, takže se schyluje k osmému. Co Hubert?“

„Kvůli němu ti volám,“ svěřovala se paní Preclíková. „Nemohla bys mi poradit, jak to zařídit, aby si *dobrovolně* uklízel hračky? V jeho pokoji to vypadá jako po velkém zemětřesení.“

„Proč se nezeptáš paní Láryfáry? Slyšela jsem, že ji všechny děti ve městě zbožňují. Prý si ví se vším rady. Jen co dám Zuzaně ten osmý pohlavek, taky jí zavolám.“

Hubertova maminka se zaradovala. „Mockrát děkuju, Margot. Dočista jsem na paní Láryfáry zapomněla, ale hned to napravím.“

A tak se konečně paní Preclíková dovolala k paní Láryfáry.

„Nerada vás obtěžuju, jenže všichni říkají, že si víte se vším rady. Musím se přiznat, že já sama jsem s rozumem v koncích. Jak mám přinutit Huberta, aby si uklízel hračky?“

Paní Láryfáry se zamyslela. „Hubert, to je ten milý chlapec, co dostává od dědečka tolik nádherných věcí, že?“

Paní Preclíková se podivila: „Ano, ale nechápu, odkud ho znáte!“

„Nedivte se!“ zasmála se paní Láryfáry. „My jsme s Hubertem staří přátelé. Abyste věděla, zrovna si vzadu na dvorku staví auto z bedýnek od pomerančů a prázdných plechovek od rajské šťávy. Taky umí moc dobře štípat dříví.“

Maminka si vzpomněla, že Hubert má doma dvě šlapací auta od dědečka s opravdickými pneumatikami a houkačkou, s koženými sedadly, na která se vejdu dva kluci vedle sebe, a se světly, co se dají rozsvítit. Mamince nešlo do hlavy, proč by si musel stavět autičko zrovna z bedýnek od pomerančů a prázdných plechovek od rajské šťávy. Nahlas ale řekla: „Teď už tedy vím, kam se s Jarou každou chvíli ztratí. Doufám aspoň, že se u vás chová slušně!“

„To se rozumí!“ uklidnila ji paní Láryfáry. „Všichni ho tu mají rádi. Jediné trápení je u něj s hračkami. Malý moment.“ Paní Láry-

fáry se odmlčela. Pak řekla: „Myslím, že bude nejlepší, když zkusíte mou osvědčenou kúru na léčení čurbesajdy. Odteďka nesmíte u Huberta uklízet. Ani mu stláť postel. Nejlíp bude, když do jeho pokoje nebudete vůbec chodit. A za pár dní mi zase zavolejte.“

Paní Láryfáry se rozloučila a zavěsila.

Mamince spadl kámen ze srdce. S elánem se pustila do domácích prací. Upekla čokoládový dort a neřekla ani slůvko, když si Hubert přivedl na návštěvu deset kamarádů a hrál si s nimi až do večera.

Druhý den ráno si u snídaně maminka všimla, že Hubert má ve vlasech zamotanou misku od vodovek a na košili šmouhu od červené razítkové barvy, protože si podle všeho hrál s tiskátky. Paní Preclíková mlčela, jen po snídani rychle vyběhla po schodech, nahledla do Hubertova pokoje a rychle zas zavřela.

Následujícího rána šly dveře pokoje ztěžka otevřít. Maminka viděla, že její synek má kruhy pod očima, jako by se mu zdály ošklivé sny.

Čtvrtý den trvalo Hubertovi hodnou chvíli, než se mu povedlo pootevřít dveře a vyklouznout z pokoje. Maminka slyšela nejdřív nějaké rány a šramocení, jako by někdo přetahoval nábytek. Hubertovi trčel ze svetu šroubek ze stavebnice, ve vlasech měl už dvě misky od vodovek. Byl tak ospalý, že sotva udržel víčka, na tváři se mu udělala jakási červená skvrna. Maminka při pohledu zblízka zjistila, že tvarem a velikostí odpovídá jedné z kostek. Hubert nejspíš spal s hlavou položenou na kamenném mostě.

Sedmého dne od chvíle, co maminka přestala uklízet Hubertovi hračky, nepřišel chlapec k snídani vůbec. Kolem jedenácté hodiny to maminka nevydržela a zavolala své rádkyni.

„Dobrý den, paní Láryfáry. Už sedmý den provádíme tu vaši osvědčenou kúru, ale teď vážně nevím co dál. Hubert dnes vůbec nevyšel ze svého pokoje!“

„Sedmý den, říkáte?“ zamyslela se paní Láryfáry. „Obyčejně to trvá déle, ale Hubert má hodně hraček, a tím je to rychlejší.“

„Jak – rychlejší?“ podivila se maminka.

„Že už zůstal uvězněný,“ řekla paní Láryfáry. „Víte, proč nemůže přijít na snídani? Protože se nedostane z pokoje! Všimla jste si na něm v poslední době něčeho zvláštního?“

„Snad jen že vypadá, jako by špatně spal,“ přemítala Hubertova maminka. „A čtvrtý den ráno měl na tváři obtisknutou kostku ze stavebnice.“

„Hm, hm,“ zamumlala paní Láryfáry. „Asi měl postel plnou hraček a nemohl najít polštář.“

„Ale co mám dělat?“ zabědovala maminka. „Jak ho budu krmit?“

„Počkejte, dokud na vás nezavolá, že má hlad, a pak mu poradte, ať otevře okno. Můžete mu podat kousek chleba s máslem. Napíchněte mu ho na hrábě. A vodu mu stříkejte rovnou do pusy hadici.“

Když maminka položila telefonní sluchátko, zaslechla z Hubertova pokoje volání:

„Mami, já mám hlad!“

„Běž k oknu, drahoušku. Podám ti tam něco napíchnutého na hrábích,“ spěchala maminka.

Vzala krajíc chleba, namazala ho máslem a vyběhla do zahrady. Hubertovo okno se pootevřelo a objevila se v něm ruka. Maminka nabodla chléb na hrábě a zvedla ho směrem k oknu. Ruka chvíliku šátrala, pak hmátla po chlebu a stáhla si ho. Okno se rychle přivřelo.

Když večer přišel Hubertův tatínek z práce, maminka mu pověděla o kůře, kterou jí doporučila paní Láryfáry. Pan Preclík se nechal slyšet: „To je sice skvělý nápad, ale kdyby dědeček nedával klukovi tolik hraček, bylo by to vyřešené raz dva. To já když jsem byl malý, vyhrál jsem si s kouskem provázku a hůlkou. To já...“

„Nezačínej zas o tom svém provázku a hůlce!“ přerušila ho paní Preclíková. „Hubert prostě ty hračky má a všechno je jinačí.“

Pan Preclík mávl rukou a rozložil si noviny, ale pak jakoby mimochodem prohodil: „Tady něco voní! Prosím tě, není to náhodou dušené maso na zelenině?“

„To víš, že ano, tatíku,“ usmála se maminka. Vzápětí ji však napadlo, jak bude tohle jídlo podávat Hubertovi na hrábích? Nakonec to vyřešila. Na jeden Zub nabodla bramboru, na druhý mrkev, na třetí cibuli a na dalsí tři kousky masa. Okno se otevřelo jen nepatrně, ale i tou malou škvírkou se protáhla ruka, která hladově sáhla po potravě. Po večeři uvázal tatínek na hrábě hadici a zvedl ji nahoru. Hubert nastavil pusu ke štěrbici

ně. Moc se mu to sice nedářilo, ale pár kapek vody snad přece jen spolkl.

Paní Preclíková měla starostí nad hlavu. Nazítří zabušila na Hubertovy dveře a zavolala: „Huberte, co to tam provádíš?“

Hubert odpověděl: „Postavil jsem si ze zásuvek od psacího stolu ohradu pro medvíďata a v mé posteli má stará mědvědice doupě. A taky jsem si pod postelí propojil třináct okruhů kolejnic!“

„Chlapče, nechtěl bys aspoň zkousit, jestli by ses nedostal ven?“ naléhala starostlivá maminka.

„Ani nápad! Mně se tu líbí. Má všechny hračky vytažené a můžu si s nimi hrát, jak dlouho chci. Je to legrace,“ odsekł Hubert.

Maminka šla znova volat paní Láryfáry. Ta ji uklidňovala: „Nebojte se, však on vyleze! Uvidíte.“

Toho dne se kolem druhé hodiny odpoledne ozvala v ulici ryčná hudba, dětský smích a volání. Za chvíličku procházela přímo kolem Preclíkovic domu paní Láryfáry se všemi dětmi a za nimi cirkusový průvod. Hubert si stoupl jednou nohou na zásuvku od psacího stolu, druhou do nákladního auta a vyhlédl ven. Zamával kamarádům i paní Láryfáry a ona na něj zavolala: „Pospěš si, Huberte! Průvod projde městem a pak začne představení!“

Hubert se rychle otočil ke dveřím, aby mu nic z té podívané neuteklo, jenomže mu nákladní auto pod nohou ujelo a zásuvka

z psacího stolu se převrhla a rádně ho uhodila do kolena. Hubert se rozplakal. Umínil si, že se musí dostat stůj co stůj ke dveřím. Začal kopat do všechno, co mu přišlo do cesty. Jenže ouha - každá hračka, kterou nakopl, se k němu obloukem vrátila jako bumerang. Kopl do domečku a rázem mu na nohu dopadlo kamenné těžítko. Nakopl nádražní budovu sestavenou ze stavebnice, ta se vymrštily a břinkla ho do hlavy. Kopl do knížky, až proletěla vzduchem a spadla na lampa, lampa se převrhla, srazila z poličky těžkého dřevěného slona a ten žuchnul Hubertovi rovnou na záda. Chlapec slyšel, jak hudba doprovázející cirkusový průvod slábne a vzdaluje se. Spustil hlasitý nářek.

Pak mu někdo lehce zatukal na okno. Hubert k němu doklopýtal a vyhlédl ven. Na hrábcích mu kdosi podával bílé psaníčko. Vzal si ho a otevřel. Četl:

*Jediná možnost, jak se dostat z pasti, je uložit všechny věci tam, kam patří. Když si pospišiš, počkáme na tebe.
Tvoje kamarádka*

paní Láryfáry

Hubert začal tím, že našel krabici od stavebnice. Rozebral domečky s pokladnami a každý díl dal na své místo. Pak uklidil železniční kolej, cirkus, barvičky, zkumavky a křivule, tiskátka, knížky, hasičskou stříkačku, auta a vojáčky. Hrál si na to, že s někým závodí, kdo rychleji sklidí co nejvíce hraček.

Musel pořádně vytřepat periny, aby našel všechny vojáčky a cirkus, a usoudil, že když už uklízí, mohl by si i ustlat. Byl skoro hotov, ale zjistil, že postel je podezřele boulovatá, a tak ho napadlo, že v ní možná ještě zbyla nějaká letadélka. Znovu odházel všechny periny a ještě jednou je vytřpal a urovnal – a tentokrát se mu to povedlo dokonale.

Pod stolem našel ještě jeden díl ze stavebnice, a vtom opět zaslechl říznou hudbu. Uložil poslední kostku do krabice, krabici uklidil do skřínky, lehce si otevřel a rozběhl se po schodech k domovním dveřím.

To už se blížila paní Láryfáry se všemi dětmi a hlavně cirkus!

Hubert se k nim hned připojil – a kupodivu nikdo nevěnoval pozornost misce od oranžové barvy, kterou měl stále ještě ve vlasech, ani tomu, že má na tváři obtisknutý zbytek slova *ádraží*.

Všichni společně pochodovali ulicí, Hubert nesl prapor a křičel ze všech nejvíce!